

[Poul Antonsen.]

nativ til den slags opsparingsordninger. De opsparingsordninger, der er afskaffet, er jo, som sagt flere gange, de opsparingsordninger, som var bedst egnede for folk med mindre indkomster og folk med ustabile indkomster. For folk med de større og med de stabile indkomster findes der stadig væk skattebegunstigede opsparingsordninger i stort omfang. Jeg vil derfor mene, at vi bør fastholde disse ordninger her, indtil man kan møde frem med et bedre alternativ.

Når hr. Hilmar Baunsgaard fremhæver, at der specielt er den svaghed ved de her foreslåede ordninger, at man jo blot efter 5 års forløb kan genindsætte de samme penge, at der altså ikke behøver at være foretaget nogen nyopsparing, vil jeg dertil sige, at det er ikke en svaghed, som vi ønsker overvundet. Det må jo dog være således, at folk ikke skal tvinges til at spise og drikke de penge op, der har været bundet i 5 år under statstilsyn, hvorefter de skal have lov til at spare op igen og opnå en skattebegunstigelse. Det er dog et offer, man yder, når penge, der udbetales og ellers kunne bruges, i stedet for bliver genindsat i et pengeinstitut, og det er til fordel for hele samfundet, at denne opsparing finder sted så på det punkt kan vi ikke give ret i, at der er nogen mangel ved det foreliggende forslag.

Finansministeren (Grünbaum): Man kan ikke sige, at der her i dag er kommet noget nyt frem i diskussionen omkring kapitalbindingsordningen; det skulle da lige være den holdning, de radikale indtager i dette spørgsmål.

Det er jo efterhånden svært at finde ud af, hvad man vil fra radikal side i forskellige spørgsmål. Må jeg minde om, at det eneste parti, der har stillet forslag, konkret forslag om, at kapitalbindingen skulle ophæves, er det radikale venstre — det eneste parti i denne sal. Det har man ikke mærket meget til under de forhandlinger, der har været om kapitalbindingsordningen. Man snor sig, så godt man kan, for at blive fri for at markere et standpunkt. Men standpunktet står altså i det forslag til en skattereform, som de radikale i sin tid har forelagt; dér står, at kapitalbindingsordningen skal ophæves.

Vi vil klart erkende fra regeringens side,

at vi er overbevist — jeg kunne måske sige: vi er blevet overbevist af hr. Hilmar Baunsgaards tidligere dygtige argumentation for ophævelse af kapitalbindingsordningen — om, at det er et rigtigt skridt at tage. Og hvorfor er det det? Det er det, fordi vi jo samtidig ophæver skattefradragreglen.

Denne kapitalbindingsordning har jo måske givet en lille smule mere opsparing. Der er ingen, der rigtig kan sige noget om det, men jeg vil da også skønne, at den har givet noget mere opsparing, men forbundet med så mange usikkerhedsmomenter, at ingen rigtig tør sige, at det er et reelt bidrag til en forøgelse af opsparingen her i landet. Når man har haft denne kapitalbindingsordning og har kunnet argumentere for den med nogen ret — jeg har selv gjort det flere gange — har det været ud fra den betragtning, at det skattesystem, vi havde, og som vi nu slipper ud af, indeholdt nogle helt urimelige marginalsatser, som ikke mindst har ramt store grupper inden for lønmodtagerkredsen og funktionærgrupperne.

Derfor var det rimeligt, at disse grupper havde noget, som lignede det, de selvstændige erhvervsdrivende havde med afskrivningsregler og andet, og jeg er altid gået ind for, at det var rimeligt at have kapitalbindingsordningen som en metode til at skære toppen af skatten for store grupper af lønmodtagere, for at der kunne komme en ligestilling med de selvstændige. Situationen er jo helt anderledes i det øjeblik, vi ophæver skattefradragreglen og får de lave marginalsatser. Jeg sagde sidste gang vi behandlede dette spørgsmål, at de borgerlige partier jo altid siger, at skatterne ligger bedst i borgernes lommer, og . . . (*Munterhed*) . . . ja, det kan man for så vidt godt sige — de penge, man ellers skal betale i skat, de ligger bedst i borgernes lommer, det er det, man har sagt fra borgerlig side. Den ændring, der sker ved ophævelse af skattefradragreglen, betyder, at nu kan de penge blive liggende i lønmodtagernes lommer; de 2.500 kr., man ellers ved årsskiftet skulle hen med i banken — hvis der var nogen reel opsparing i det — for at bringe sin skat ned på selvangivelsen, kan man nu selv beholde.

Og så spørgsmålet om, hvor mange der har brugt denne ordning. Der er nævnt